

А.КОЛОДНИЙ (Київ)

УПЦ МОСКОВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ НЕ ЗАСУДИЛА РОСІЙСЬКИЙ ФАШИЗМ

Читаю видрукуване 4 квітня в газеті «День» інтерв'ю керуючого справами УПЦ Московського Патріархату Антонія. Воно мені нагадує відоме українське народне порівняння: йорзається, як вуж на сковорідці. Питання владиці звучать чітко: Чи засуджує Ваша Церква агресію Росії і анексію нею Криму? Чому не засудив агресивні дії Росії Ваш Московський Патріарх Кирило? Відповіді немає. Церква Київського Патріархату чи Українська Греко-Католицька Церкви устами своїх предстоятелів чітко сказали: маємо агресію Московії, її ми засуджуємо. Навіть мій земляк Черкаський єпарх УПЦ МП митрополит Софроній назвав Путіна бандитом. А владика Антоній наговорив стільки, що слона можна загорнути в його видрукуване інтерв'ю, а до засудження загарбника все ж не вдався. Відтак влада Православної Церкви Московської юрисдикції не чує українського народу, який весь (українці, а не малороси чи хохли) ладен йти в ряди Національної гвардії, щоб боронити нашу незалежність. Навіть я у свої 77 згодився на це. Для УПЦ МП явно ця незалежність не існує, якщо вона не засуджує агресора, не має наміру вийти з Московського Патріархату, а відтак залишається зрощено частиною Церкви країни, яка є віковим ворогом українства, яка нищила Україну Соловками, Магаданом, Голодомором, цілиною, БАМом, сибірською тайгою тощо, країни, яка насилала на незалежну Україну банди Муравйова, зрештою і кадебістів Сталіна, країни, яка нищила власне Українську Православну Церкву в тридцяті роки м.ст. А де засудження так званого федералізму єпархами УПЦ Донецька, Харкова, Одеси, Луганська? Знову немає. То ж кому служить Церква, яка називається *Українською* Православною? Чи вона тільки Українська за офіційною реєстрацією, а насправді є Російською? То ж не дуріть вірян і змініть свою назву з *Української* на *Московську*.

Митрополит Антоній у своєму інтерв'ю посилається на якусь там заяву митрополита Августина (Маркевича). Але чомусь забули в Церкві, що цей владика, виступаючи свого часу в Москві на Всесвітньому російському народному соборі, заявив: «Ми очікуємо кроків з боку Росії – як загін, що чекає команди кинутися у бій. Я, як представник Української Православної Церкви, переконаний, що невизначеність засмоктує. Прийшов час діяти рішуче і називати речі своїми іменами... Ми вже стомилися. Єдине, що нас надихає, це те, що ми віримо ще в Росію. Якщо Господь нас направить – вирулимо і ми». Це говорить особа, якій УПЦ доручила очолювати свою Службу зв'язків із силовими формуваннями України. Може ця «опіка» й призвела до того, що десь дві третини вояків в

Криму здалися і пішли служити ворогу. Тут маємо також наслідки «виховної діяльності» кримського митрополита УПЦ Лазаря!

Патріарх Російської ПЦ Кирило мовчить щодо наявної ситуації, але його духовний син, речник Московського патріархату архієрей Всеволод Чаплін, який є головою синодального відділу із зв'язків Російської ПЦ і суспільства, наголошує: «Потрібно продумати сьогодні про потужну військову присутність Росії у всіх регіонах, де люди просять захисту від Помаранчевих експериментів, від різного роду «кольорових» революцій». І далі: «Навіть якщо Росії знадобиться, то росіяни братимуть участь в бойових діях. Цього не слід боятися і армії потрібно нарешті дати **справжню роботу**». Нещодавно протоієрей, виступаючи в Раді Федерації Росії, вдався до нових заяв: «Країни «руського міра» - Росія і Білорусь повинні найактивнішим способом впливати на події в Україні і докласти максимум зусиль, щоб захистити законну (? Януковича) українську владу». Заохочуючи до агресії, фашиствующий батюшка повчає: «Той, хто боїться, завжди програє. Той, хто відступає, втратить все. Той, хто домовляється на чужих умовах, у свій час буде повалений і знищений вже без жодної змоги домовитися або навіть просто розраховувати на милосердя... Сьогодні настає час виступити набагато більш організовано, осмислено, об'єднано... Одночасно будемо сподіватися на те, що місія російських воїнів із захисту свободи і самобутності людей і самого їх життя не зустрине жорсткого спротиву... Росія в кращі періоди своєї історії ставала на захист людей, які близькі нам по вірі і духу». То ж дорожню карту агресії Путіна виписала Російська ПЦ МП. Владиці Антонію варто читати газети, які видруковує в Москві Церква його підпорядкування, і газети, які друкуються в східно-південних єпархіях своєї йому УПЦ. Може він тоді побачить шовінізм Росії, відчує підтримку, керовану ним Церквою Московського колонізатора, Путіна як нового Гітлера.

У вирішенні питання поєднання Православних Церков України владика Антоній також промосковський. Тут він нагадує того ж Путіна, який вже заявляє про «незаконність» (=«неканонічність») угоди Біловежської Пущі, згідно якої Україна стала незалежною країною, взагалі буття України як незалежної держави, вдається до заяв про якусь незаконну передачу Україні областей її Півдня і Сходу, що ним зветься як Новоросія. Російський фіюер при цьому чомусь не згадує той історичний факт, що українськими були в минулому Кубань, Вороніжчина, Білгородчина, Курщина та інші північніші від теперішньої України терени.

Українську землю нині топче ворог-окупант, а митрополит Антоній манілить про належність чи неналежність Православ'я України до владних структур її ворога. Всім відоме пряме співслужіння Московського Патріархату із найвищою Московською владою. РПЦ – це фактично державна Церква Росії. Її відділи є у всіх силових структурах Російської Федерації.

Сумнівними є висловлювання владики і щодо канонічності/неканонічності українських православних Церков. Підійдемо до питання дещо здалеку. Чи канонічно Київська митрополія у 1686 році була поглинута Московським Патріархатом? На те не було офіційного дозволу Синоду чи Собору Константинопольського Патріархату, не давала якогось доручення на входження до Московської Церкви владиці Гедеону Четвертинському Київська митрополія, та й відсутній якийсь офіційний документ (синодальний чи соборовий) Московського Патріархату про прийняття до своєї структури Києва. Відтак перебування Української Церкви в структурі своєї доньки – Московської Церкви (а відомо, що в світовому Православ'ї незалежність дає згідно канонів мати) протягом століть є неканонічним. Внаслідок цього і Церква владики Антонія – УПЦ -- є неканонічною, а не та, яка вибудувана на традиції Київської митрополії, цебто Церква Київського Патріархату.

Посилаються при визначенні канонічності Київського Патріархату на так званий «Харківський собор» 1992 року, який потаємно починався за вказівкою Москви просто як зібрання архієреїв, а потім це зібрання раптом стало собором. (Це чимось нагадує тих «зелених чоловічків» в Криму, які спочатку оголошувалися кримчанами, а потім, як на днях визнав сам Путін, виявилися російськими вояками). Згідно діючого тоді, до речі схваленого Всеукраїнським собором УПЦ і зареєстрованого в державних органах України, Статуту Української Православної Церкви скликати собор мав право лише її Предстоятель, він мав головувати на ньому, а новий Предстоятель, в разі потреби, міг бути обраний лише з українського єпископату. Всього цього не було. Главою УПЦ обрали митрополита Володимира (Сабодана), який значився митрополитом Ставропольським. Отже, митрополита Філарета неканонічно змінили із посади Предстоятеля. Тому він залишався главою цієї Церкви в той час, коли пішов на об'єднання із Автокефальною Церквою, внаслідок чого було утворено Церкву Київського Патріархату. То ж яка тоді Церква є канонічною? До того ж, владику Філарета піддавала анафемі Церква, до якої він вже не належав. Дивно, чого РПЦ МП до цього часу в такий же спосіб ще не піддала анафемі Папу Римського? Цього ж вимагають екстремістськи налаштовані її різні біляцерковні спільноти.

Певно має сенс Київський Патріархат, коли заявляє, що буде вести перемовини про об'єднання лише після того, як УПЦ стане Українською не лише за назвою, коли вона засудить московську агресію і відмовиться від належності до Московського Патріархату, повернувшись відтак до своєї наявної до XVII століття законної (канонічної) належності до Патріархату Константинопольського. Нині ж слушною для УПЦ буде назва, яку одного разу дав їй нинішній агресор Путін - «Русская Православная Церковь в Украине». Може він знав, про що говорить. Його

знання засвідчує мовчання митрополита і Церкви, яку він представляє щодо московської агресії.

Дивним є те, що УПЦ ніяк не реагує на діяльність різних своїх біляцерковних православних структур, які з іконами/портретами царя Миколи II, а подеколи і з прапорами Росії й гаслами «Православие. Самодержавие. Народность» організують майже щотижня від Києво-Печерської Лаври ходіння одних і тих же парафіян УПЦ вулицями столиці. Відгородитися Церкві від них не вдається хоч би тому, що все оздоблення цих хресних ходів, їх матеріальне забезпечення зберігається в належній УПЦ МП Києво-Печерській Лаврі. А почитаймо газети, які видрукують біляцерковні видавництва Дніпропетровської («Мир», «Начало»), Одеської («Новороссийский курьер»), Харківської («Триединая Русь») та інших єпархій УПЦ, які закликають до об'єднання в єдиній державі трьох російських народів – великоросів, малоросів і білоросів, які оспівують російських царів, російських військових начальників, обстоюють Новоросію як неукраїнські терени та ін. Чогось в офіційному органі УПЦ «Церковна православна газета» ми не зустрічали жодного разу засудження цього! Чого мовчать з приводу того, що коїться на Півдні і Сході України тамтешні єпархи? А чи засудив загарбника глава Кримської єпархії Лазар (до речі, українець за національністю - Ростислав Швець) ? Мовчить він навіть тепер, коли почалися в Криму погроми храмів Київського Патріархату. Якщо і УПЦ КП, і УГКЦ провели Синоди своїх Церков із засудженням агресора, то УПЦ до цього не вдалася. Скоріше це тому, що Синод цієї Церкви складають майже всі москвофільські митрополити, зокрема Одеський і Донецький, які загалом всіляко працюють проти проукраїнського Предстоятеля УПЦ МП митрополита Володимира (Сабодана).

Як один із тих, хто безпосередньо разом із Червонієм і Бурлаковим причетний до постанови в 1992 році Київського Патріархату шляхом поєднання ще вірного тоді митрополиту Філарету єпископату та кліру УПЦ і незалежної УАПЦ, я б радив цьому Патріархату згадати слова першого Патріарха Церкви Мстислава: «Нас не визнають, не турбуймося, визнаймо самих себе. Зрештою й інші визнають... Московська Церква без визнання прожила десь 140 років». То ж будьмо горді свого буття як незалежної Церкви і не реагуймо на якісь там умови УПЦ щодо можливості поєднання. Незрозуміло: хто кому за наявного нині в Україні суспільно-духовного стану може ще ставити умови поєднання? Адже УПЦ – Церква не просто юрисдикції чужоземної держави, а держави антиукраїнської, її явного вікового ворога. Як на мене, взагалі якісь перемовини щодо поєднання Православних Церков України нині вести не слід. Київський Патріархат – це самодостатня *власне* Українська Церква, а УПЦ – Московська. Та ж богослужбова мова і вжиткова у церковному житті в останньої, як і в РПЦ, російська або зросійщенослов'янська. На

різних міжнародних заходах, в різних міжнародних інституціях вона не постає як самостійний суб'єкт, а як елемент Російської Церкви. То ж як можна єднати Московську і Київську Церкви? І для чого? Заявлені умови УПЦ МП щодо поєднання мені дечим нагадують ті умови, які висуває нині Україні устами Путіна профашистська Московія. Змінюється лише Х на У. Москва ніколи не відпустить із своєї юрисдикції УПЦ. Відтак в полон до неї йти нічого. В Україні є багато росіян, а також зросійщених. Зрозуміло, що вони ніколи не підуть своєю Церквою на об'єднання з УПЦ КП. «Неканонічністю останньої» і особою Філарета вони так залякали вірян своїх єпархій, як залякала Московія громадян Сходу і Півдня України *бандерівщиною, фашизмом і бандитизмом* своїми ЗМІ. Будьмо горді і розбудовуймо свою, власне Українську Церкву! Не за назвою, а за суттю! Не ловімося на різні пропозиції, які виходять від біля УПЦ суцільних релігієзнавців: вони із подвійним дном і зорієнтовані скоріше на обезглавлення, знищення УПЦ КП.

Принагідно зауважу на тому, що для мене в дечому є дивним і в чомусь, думаю, є «слід Московії». Майже щодня на сцені Майдану протягом місяців з'являвся з молитвою за вільну Україну владика Української Автокефальної Православної Церкви Володимир (Черпак). І раптом дізнаюся, що ця Церква, очолювана митрополитом Мефодієм (Кудряковим), чомусь не засудила Московську агресію. В Церкві давно існує невідомо ким інспірований внутрішній розбрат, протистояння між єпархами, що призводить до відтоку від неї парафій, навіть владик, до УПЦ КП, все більше назріває невдоволення Предстоятелем, а то й невизнання його в деяких єпархіях УАПЦ. Хоч ця Церква заявляє про свою українськість, але несприйняття нею глави УПЦ КП Філарета стало перепоною на шляху поєднання цих Церков. УАПЦ легше йде на контакти з Церквою Московського Патріархату, ніж Київського. Тут її вимоги до УПЦ КП під час перемовин про поєднання у співзвуччі нагадують вимоги «москвичів» - лише без Філарета. Відтак і тут до чогось у плані об'єднання домовитися не вдається. А між тим нібито Патріарх Константинопольський одного разу поставив умову: об'єднайтеся хоч Ви і я Вас визнаю. Відтак ситуація у Православ'ї України дечим нагадує ситуацію в українському політикумі: де два українці, там три гетьмани. А тут – претенденти на Патріарха!

В Україні кажуть: мовчанка – ознака згоди. Відтак мовчанка УПЦ МП щодо агресії Росії, виявлена митрополитом Антонієм (і не лише в названому інтерв'ю), є згодою щодо її правомірності, своєрідним захистом загарбника. То ж не даремно священики цієї Церкви навіть на Вінничині, про що писала газета «Експрес» (№43), закликають вірян (додуматися ж до цього треба!) молитися за Путіна, за «Беркут», піддають прокляттям Небесну сотню. Це Ви, владико Антоніє, своєю мовчанкою, скажу відверто, випестили цю духовну зграю песиголовців. Так їх оцінили

українці з Ваших парафій. Відома письменниця, автор «Овода» Л.Войнич писала: «Захисник вбивць – сам вбивця». То ж чи не права вона? Маємо вбивць у Вашій Церкві! Пишу це, щоб викликати керівництво УПЦ МП на відверте і пряме висловлення своєї позиції щодо Московського агресора, російського фюрера Путіна. Тут мало абстрактних закликів до миру, порозуміння. Про що говорити із загарбником!? Яке порозуміння? Радий буду помилитися в оцінках позиції Православної Церкви України Московської юрисдикції! До речі, на днях побачить світ наукова збірка за моєю редакцією ««Русский мир» патріарха Кирила – не для України». «Русский мир» - то є явно колонізаторський проект Москви, того ж Путіна, але висловлений Кирилом. Чомусь УПЦ МП своєю мовчанкою також обходить його. А між тим він ставить за мету відновлення тієї ж царської/потім радянської Російської імперії. Невдоволеним незалежністю України, співаючим в унісон з путінівськими вимогами до України, тим, хто заявляє, що Україна не може існувати як держава, бо ж вона є лише «окраиной Руси», що мова українська - це ополячена російська і т.д., варто повідомити, що Путін запрошує малоросів освоювати Сибірські простори. До речі, такої ж думки і ті вінницькі парафіяни із села Малі Крушницькі, яких своїми подібними антиукраїнськими витівками о. Артемій спонукав заявити: «Не треба нам такого батюшки, що людей ненавидить. Нехай їде до Путіна і там йому руку цілує».

Я б тут додав ще й іншу пропозицію. Згідно Конституції України Церква відокремлена від держави, а відтак священнослужителі не мають права займатися політичною діяльністю, використовуючи свій духовний сан. Якщо ж о.Артемій закликає не визнавати «всіх турчинових та яценюків», бо ж то «безбожна влада», заявляє, що для нього «не існує Україна як держава», а «Небесна сотня є злочинцями», які «заслужили смертної кари», то це вже явний вияв підривної антиукраїнської діяльності, за яку отця не в монастир на місяць-два треба садити, як це зробила Церква, а прямо у в'язницю, що має зробити Служба безпеки України. Шкода, що у нас вона беззуба і за деякими фактами із ЗМІ ще невідомо кому служить. Односельці промосковського отця Артемія не вірять в те, що він «перевиховався», а його поселення в монастир розглядають як схованку для нього в очікуванні перемоги «своїх» під час чергових виборів, а то й загарбницького походу Росії.